

DEN UTOMINSTITUTIONELLA DANSKONSTENS ARBETSMARKNAD

UNDERLAG FÖR ANFÖRANDE

Vi som arbetar inom ”dansområdet” måste hela tiden hävda dansen som självständig konstform, även inom facket. Det utominstitutionella dansområdet måste definiera sig, annars blir vi hela tiden jämförda med t.ex. teatern. Danskonstens arbetsmarknad är en annan än teaterkonstens. Dansare och koreograferns arbetsmarknad ser annorlunda ut än skådespelares och regissörers.

De senaste tjugo åren har utbildningsmöjligheterna utvecklats starkt. Danshögskolan, Svenska Balettskolan, Balettkademien o.s.v. har alla fått en såväl kvalitativt som kvantitativt utvecklad utbildningskapacitet. Men man utbildar till arbetslöshet. Utbildningen får kosta, men motsvarande satsning har inte gjorts på vår arbetsmarknad.

Om man ett ögonblick bortser från den konstnärliga utvecklingen, är det enda som hänt de senaste tjugo åren det, att så många fler dansare och koreografer arbetar ideellt, utan lön. Att ett stort antal av de välkvalificerade, yrkesutbildade, konstnärligt intressanta dansarna och koreograferna i ekonomisk bemärkelse tvingas leva som amatörer. Spelåret 92/93 fanns i hela Sverige 7 (!) dansare och koreografer i det utominstitutionella området som tjänade 10.000 kr/mån eller mer på sitt arbete. De övriga 343 tjänade mindre än så, stämplade eller försörjde sig på arbeten inom andra yrkesområden (Källa: Dansliv)

Idag finns i Sverige en(!) s.k. fri grupp med kontinuerlig verksamhet året om. EN. Det är den grupp jag representerar. I övrigt finns ett antal koreografer som arbetar med projektbaserad verksamhet, ofta med mycket korta anställningsperioder. (Källa: Dansliv)

Ur detta perspektiv har facket misslyckats.

Stor skuld har en irrelevant verklighetsbeskrivning presenterad av såväl TF som KUR och DC. KUR skriver i Dansstatistik 92/93 om 58 olika grupper. Utövädesidan har ett stort ansvar för detta. I utredningen Dansliv finns 41 koreografer som påstår att de har egen gruppverksamhet. Om dessa siffror vore sanna skulle vi ha all anledning att känna oss nöjda.

Det utominstitutionella dansområdet behöver trots den höga arbetslösheten inte mera AMS-stöd. Vi behöver produktionsmedel. Vi behöver avtal för vårt område för att sätta mer kraft bakom de krav vi riktar mot våra anslagsgivare. Starka konstnärsskap utvecklas genom kontinuerligt arbete liksom yrkesidentitet och yrkesetik. Det är genom att producera bra föreställningar vi ska få arrangörens och publikens intresse att växa och så växer också en stark arbetsmarknad. Ge de i alla bemärkelser professionella dansarna och koreograferna det stöd vi behöver i vår avtalslösa, upphovsrättslösa värld.